

บทที่ 3

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

Socialist Republic of Vietnam

1. ลักษณะทั่วไป (General Background)

ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เป็นประเทศหนึ่งในกลุ่มเอเชียอาคเนย์และแปซิฟิก มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 127,245 ตารางไมล์ หรือประมาณ 329,565 ตารางกิโลเมตร ทางเหนือเป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำดำและแม่น้ำแดง พื้นที่อุดมสมบูรณ์ มีประชากรอยู่หนาแน่นตอนกลางเป็นเทือกเขา มีที่ราบชายทะเลแคบๆ มีประชากรอยู่จำนวนน้อยบริเวณตอนกลางเป็นดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง มีพื้นที่กว้างใหญ่มีประชากรอยู่หนาแน่นจึงทำให้ประชากรอาศัยอยู่รวมกันอย่างเป็นกลุ่ม อาชีพของประชากรส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรรมได้แก่ ข้าว ข้าวโพด ยางพารา และพืชไร่ต่างๆ

Ho Chi Minh statue, in front of the People's Committee Building

เมืองหลวงของเวียดนามคือ โฮจิมินห์ซิตี (Ho Chi Minh City) ซึ่งแต่เดิมคือ ไฮ่งอน (Webster's New Encyclopedic Dictionary, 1993: 1591) นอกจากนี้ยังมีเมืองที่สำคัญๆ อีก เช่น เมืองไฮฟอง (Hai Phong) เป็นเมืองท่าตอนเหนือ เมืองดานัง (Danang) เป็นเมืองท่าและฐานทัพเรือ เมืองเว้ (Hue) เป็นเมืองการค้า

การปกครองของเวียดนามเป็นแบบระบอบสังคมนิยมภายใต้การบริหารของพรรคคอมมิวนิสต์ เมื่อ ค.ศ.1986 มีการปฏิรูปการปกครองโดยแยกระบบพรรคกับรัฐมากขึ้นให้เกื้อกูลกันเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศทั้งหมด สภาแห่งชาติ (National Assembly) เป็น

องค์การสูงสุดแห่งอำนาจอธิปไตยมีหน้าที่ออกกฎหมาย แต่งตั้งและดูแลการปฏิบัติงานของประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรี หัวหน้า ผู้พิพากษาศาลประชาชนสูงสุด

สมาชิกสภาแห่งชาติมาจากการเลือกตั้งทั่วไปมีวาระ 5 ปี องค์ประกอบสมาชิกแห่งชาติเป็นไปตามสัดส่วนของสาขาอาชีพ การบริหารประเทศส่วนกลาง(รัฐบาล) ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี และรัฐมนตรีช่วยว่าการ 19 กระทรวง มีหน้าที่ดำเนินการตามภาระหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายตามกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับและนโยบายแห่งรัฐ ส่วนกลางจะมีอำนาจหน้าที่ในการเสนอแนะ ร่างแผนปฏิบัติงานรวมทั้งการจัดสรรงบประมาณจากส่วนกลาง ได้แก่ จังหวัด องค์การบริหารส่วนภูมิภาค และมีพรรคคอมมิวนิสต์เป็นผู้ตรวจสอบควบคุม

ภาษาและศาสนา ประชากรชาวเวียดนามใช้ภาษาเวียดนาม (Vietnamese) เป็นภาษาราชการ นอกจากนี้ยังมีภาษาฝรั่งเศสและอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ รองลงมาคือ ลัทธิขงจื้อ ลัทธิเต๋า

แม้ว่าเวียดนามเป็นประเทศที่มีทรัพยากรมากประเทศหนึ่งทั้งน้ำมัน แร่รัตนชาติทั้งหลาย แต่การเกษตรกรรมซึ่งเป็นหัวใจหลักของเวียดนามก็ยังคงมีความสำคัญโดยเฉพาะการปลูกข้าวเพื่อการส่งออก ซึ่งนับว่าเป็นคู่แข่งสำคัญของข้าวไทยอันเนื่องมาจากราคาถูกกว่าและคุณภาพที่ค่อนข้างดีกว่า ส่วนพืชผลทางการเกษตรอื่นๆ ของเวียดนามที่มีโครงการจะส่งออกสู่ตลาดโลกมากขึ้นในอนาคตอันใกล้

2. พัฒนาด้านการศึกษา (Educational Development)

ประเทศเวียดนามได้มีการพัฒนาการศึกษาควบคู่ไปกับการพัฒนาประเทศ ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็นระยะๆ ย่อยๆ ในเชิงประวัติศาสตร์ (Pham Minh Hac, 1995, pp 42-61)

1. ระยะที่อยู่ภายใต้ของการปกครองของราชวงศ์จีน (Period of Chinese Imperial Domination): 200 ปีก่อน ค.ศ. - ค.ศ.938

2. ระยะที่ประเทศมีอิสรภาพ (Period of National Independence) : ค.ศ .1838-1859
3. ระยะที่อยู่ภายใต้อาณานิคมของฝรั่งเศส (Period of French Colonialism):
ค.ศ.1859 - 1945
4. ระยะหลังการปฏิวัติเดือนสิงหาคม (Period after August Revolution):
ค.ศ.1945 -1975
5. ระยะของการรวมประเทศ (Period of National Reunification): ค.ศ. 1975-
ปัจจุบัน

ระยะที่อยู่ภายใต้การปกครองของราชวงศ์จีน

ในระยะนี้ประเทศเวียดนามอยู่ภายใต้การปกครองของราชวงศ์จีน ดังนั้นผู้บริหารของ
ประเทศจีน จึงเป็นผู้ก่อตั้งระบบการศึกษาในประเทศเวียดนามทั้งในแบบของรัฐและเอกชน ซึ่ง
ในสมัยก่อนเน้นเฉพาะการศึกษาของบุตรชายและการฝึกอบรมบุคคลเพื่อเข้าไปรับราชการและ
บริหารประเทศ มีนโยบาย “Feudal intelligentsia” ซึ่งจะคัดเลือกเฉพาะบุตรชายจาก
ครอบครัวขุนนางไปรับราชการกับราชวงศ์จีน ระบบการศึกษาต่อเนื่องของชาวเวียดนามในบาง
ศตวรรษพบว่า บุคคลชาวเวียดนามที่มีฐานะทางสังคมดีและมีสติปัญญาดีจะได้รับอนุญาตให้เข้า
ไปศึกษาต่อในประเทศจีน โดยมีการสอบแข่งขันหลายขั้นตอนและครั้งสุดท้ายจะสอบที่กรุง
ปักกิ่ง เมื่อสอบผ่านจะได้วุฒิเทียบเท่า Doctor's Degree ระบบการศึกษาดังกล่าวสืบทอดมา
จนถึง ราชวงศ์ถัง (ค.ศ. 618-907) ระบบการศึกษาที่เลียนแบบมาจากประเทศจีน
ประกอบด้วย การศึกษาเบื้องต้น (Primary Education) ที่มีระยะเวลาการศึกษาน้อยกว่า 15
ปี และการศึกษาระดับอุดมศึกษา (Higher Education) ที่มีระยะเวลาการศึกษามากกว่า 15 ปีขึ้น
ไป

ระยะที่ประเทศมีอิสรภาพ

ในปี ค.ศ. 938 Ngo Dinh ได้รับชนะจีนและก่อตั้งราชวงศ์ Ngo Dinh และราชวงศ์ Le ตอตัน (ค.ศ. 939-1009) การศึกษาส่วนใหญ่เป็นการดำเนินการโดยเอกชน และโรงเรียนพุทธศาสนา จนกระทั่งราชวงศ์ Le (ค.ศ. 1009-1225) เริ่มให้ความสำคัญกับการศึกษามากขึ้น โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ ๆ เช่น เมืองหลวง Thang Long หรือ (Ha Noi) ในปัจจุบัน มีการก่อตั้งสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศเวียดนามเป็นแห่งแรก ใน ค.ศ. 1076 ที่มีชื่อเรียกว่า “Quoc Tu Gian หรือ Royal College” เพื่อเป็นแหล่งการศึกษาของบุตรชายของครอบครัวที่มีฐานะ

ในยุคนี้มีการสร้างโรงเรียนของรัฐขึ้นอีกทั้งในส่วนกลางและจังหวัดเพื่อให้บุตรหลานของสามัญชนเข้ารับการศึกษา ทำให้ระบบการศึกษาของเวียดนามในยุคนี้แบ่งออกเป็น 3 แบบคือ

1. Royal College อยู่ในเมืองหลวง อยู่ภายใต้การบริหารโดยตรงของกษัตริย์
2. โรงเรียนในระดับจังหวัดและอำเภอ เป็นของรัฐ ซึ่งยังมีจำนวนไม่มากนัก
3. โรงเรียนของภาคเอกชน

อาจสรุปได้ว่าการศึกษาในระยะต้นๆ ของประเทศเวียดนามอยู่ในระบบศักดินา ที่มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อการคัดเลือกคนเข้าไปเรียนเป็นขุนนางและข้าราชการในระดับต่างๆ

ระยะที่อยู่ภายใต้อาณานิคมของฝรั่งเศส

ในระยะที่ประเทศเวียดนามอยู่ภายใต้การปกครองของฝรั่งเศสนี้ ระยะแรกๆ ยังใช้ระบบการศึกษาตามลัทธิขงจื้ออยู่ จนกระทั่งปี ค.ศ. 1917 จึงได้มีการเริ่มระบบการศึกษาแบบฝรั่งเศส แต่ให้ความสำคัญระดับประถมศึกษา มีโรงเรียนประถมศึกษาเกิดขึ้นในหมู่บ้านที่มีพลเมืองอาศัยอยู่หนาแน่น การศึกษาในเบื้องต้นมีเกรด 1 – 2 มีชื่อเรียกที่แตกต่างกัน Ecole Commune ใช้เรียกการศึกษาในทางตอนเหนือ Ecole Auxilier Preparatoire ใช้เรียกทางตอนใต้และ Ecole Preparatoire ใช้เรียกในตอนกลางของประเทศ ในบางเมืองมีการศึกษาพื้นฐาน 6 ปี ในเมืองใหญ่เช่น Ha Noi , Haiphong และ Vinh มีการศึกษาที่สูงกว่าระดับประถมศึกษาเพิ่มขึ้นมาอีก 4 ปี และมีเฉพาะในเมืองใหญ่ๆ เท่านั้นที่มีการศึกษาสูงกว่าระดับมัธยมศึกษา คือ Ha Noi, Hue และ Saigon

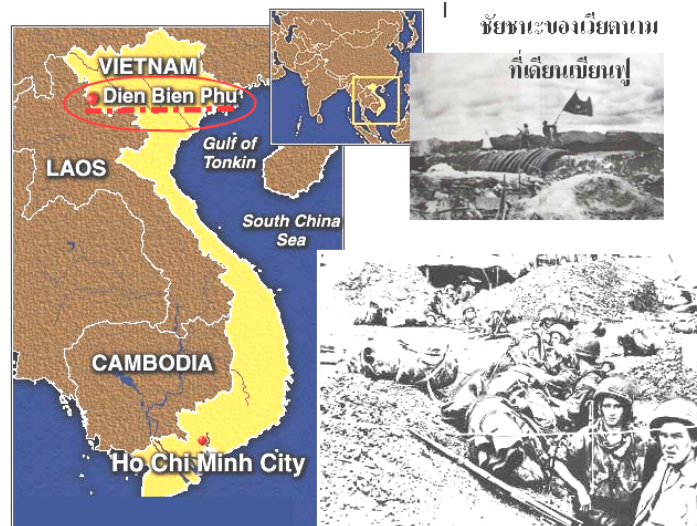
ตอนต้นศตวรรษที่ 20 ประเทศฝรั่งเศสมีการพัฒนาการศึกษาวิชาชีพ (Professional Education) ขึ้น โดยมีการก่อตั้งสถาบันการศึกษาที่มีรูปแบบตะวันตก

ค.ศ.1902 มีวิทยาลัยแพทยศาสตร์และเภสัชศาสตร์ เกิดขึ้นเป็นแห่งแรกที่กรุงฮานอย และมีการก่อตั้งสถาบันการศึกษาหลายแห่งต่อมา นอกจากนี้ยังมีสถาบันการศึกษาด้านเทคนิคและอุตสาหกรรมอีกหลายแห่ง ซึ่งมีระยะเวลาในการศึกษา 2 ปี เน้นการฝึกอบรบทักษะในการทำงานกับเครื่องจักรกล สถาบัน การศึกษาในระดับนี้เรียกว่า โรงเรียนฝึกวิชาชีพชั้นสอง จนกระทั่ง ค.ศ.1919 จึงมีระบบการศึกษาแบบมหาวิทยาลัยที่มีการศึกษาวิชาทางด้านวิทยาศาสตร์ได้แก่ วิชาฟิสิกส์ เคมี จนกระทั่งถึง ค.ศ.1923 ได้เริ่มมีการจดทะเบียนผู้ที่ศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย

โดยทั่วไปแล้วระบบการศึกษาของประเทศเวียดนามภายใต้การปกครองของฝรั่งเศส ยังมีความจำกัดอยู่มาก โดยพบว่ามีนักศึกษาที่ลงทะเบียนประมาณ 2.6 % ของประชากรในวัยเรียนทั้งหมดของประเทศ ในขณะที่มีประชากรทั้งหมด 17,702,000 คน ในปี ค.ศ.1931 และ 22,150,000 คน ในปี ค.ศ.1943

ระยะหลังการปฏิวัติเดือนสิงหาคม

ภายหลังจากการปฏิวัติเมื่อ 2 สิงหาคม ค.ศ.1945 Ho Chi Minh ได้ก่อตั้งระบอบการปกครองแบบสาธารณรัฐประชาธิปไตย “The Democratic Republic of Vietnam” ขึ้นในเขตยึดครองทางเหนือ มีการกำหนดนโยบายจากรัฐบาลเพื่อการรณรงค์การไม่รู้หนังสือ ควบคู่ไปกับการพัฒนาระบบอุดมศึกษาและมัธยมศึกษา เพื่อที่จะพัฒนาระบบการศึกษาในประเทศ อย่างอิสระ โดยมีนโยบายการฝึกการอบรมประชาชนรุ่นใหม่ให้มีความสามารถและมีศักยภาพในการพัฒนาชาติ ในขณะเดียวกันก็ได้มีการทำสงครามต่อสู้กับฝรั่งเศสเรื่อยมาจนกระทั่งเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1954 จึงได้รับชัยชนะที่ Dien Bien Phu

รัฐบาลจึงดำเนินการปฏิรูปทางการศึกษาที่สำคัญคือ “การศึกษาของประชากร โดยประชาชน เพื่อประชาชน” มีวัตถุประสงค์ในการอบรมคนรุ่นใหม่เป็นพลเมืองที่จงรักภักดีต่อบรรพบุรุษ และบ้านเกิดเมืองนอนเป็นกำลังสำคัญในการป้องกันประเทศ เป็นพลเมืองที่มีศักยภาพในอนาคตและมีคุณภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจ เน้นการศึกษาทางทฤษฎีควบคู่กับการปฏิบัติ เน้นอุดมการณ์สังคมนิยมมีการประกาศ “นโยบายการศึกษาทั่วไปสำหรับสาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนาม (The General Education Policy of the Democratic Republic of Vietnam)” โดยมีวัตถุประสงค์ในการปฏิรูปครั้งนี้คือ เพื่อฝึกอบรมและส่งเสริมประชาชน และเด็กรุ่นใหม่ให้เป็นบุคคลที่มีการพัฒนาอย่างครอบคลุม เป็นพลเมืองที่จงรักภักดีต่อบ้านเกิดเมืองนอน เป็นกำลังแรงงานที่ดี มีความฉลาดและมีคุณธรรม ส่งเสริมประชาธิปไตย และสร้างสังคมนิยมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการสร้างประเทศและรวมประเทศให้เป็นอิสระและเป็นประชาธิปไตย

จากข้อมูลการศึกษาของประเทศเวียดนามในขณะนี้ จะให้ความสนใจและส่งเสริมเด็กที่มีความสามารถทางสติปัญญาเป็นพิเศษ โดยมีการห้องเรียนพิเศษระดับ 3 เพื่อเข้าเรียนในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นนำของประเทศ เช่น Ha Noi University วิทยาลัยครูศึกษาแห่งที่ 1 และวิทยาลัยที่ฝึกอบรมครูเป็นพิเศษเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศ เป็นต้น และเพื่อเป็นการเร่งการฟื้นฟูและการพัฒนาประเทศ จะมีการส่งเสริมการศึกษามัธยม วิชาชีพ และการศึกษาในระดับอาชีวศึกษาไปในขณะเดียวกันเพราะใช้เวลาในการศึกษาที่สั้นกว่า ในปี ค.ศ. 1965 มีการก่อตั้งโรงเรียนวิชาชีพชั้นสองเพิ่มขึ้นมากกว่า 100 แห่ง และในปี ค.ศ. 1975 มีโรงเรียนมัธยมวิชาชีพประมาณ 200 แห่งทั่วประเทศ โดยโรงเรียนเหล่านี้จำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งเป็นโรงเรียนส่วนกลาง และที่เหลือเป็นโรงเรียนท้องถิ่น โรงเรียนอาชีวศึกษาเพิ่มจาก 50 แห่งในปี ค.ศ. 1965 เป็น 200 แห่งในปี ค.ศ. 1975

ในช่วงปี ค.ศ. 1955 - ค.ศ. 1956 มีสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศเวียดนามเหนือ 7 แห่งคือ

University of Hanoi

The Teacher Training College of Hanoi

University of Teacher of Hanoi

Hanoi College of Medicine.

The Hanoi College of Agriculture.

The College of Economics และ The College of Fine Arts

ในปีการศึกษา 1975 – 1975 ในประเทศเวียดนามใต้มีมหาวิทยาลัยเพียง 4 แห่งในเมือง Saigon, Hue, Can Tho และ Thu Duc มีวิทยาลัยชุมชนของรัฐ 3 แห่ง ในเมือง

My Tho, Nha Trang และ Danang และมีสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเอกชนอีก 11 แห่ง

ระยะเวลาการศึกษาในโรงเรียนมัธยมวิชาชีพใช้เวลา 2 – 3 ปี ส่วนในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยใช้เวลา 3 – 6 ปี ได้แก่ Teacher Training College ใช้เวลา 3 ปี University of Technology หรือ Technical College ใช้เวลา 5 ปี และ College of Medicine ใช้เวลา 6 ปี

ระยะการรวมประเทศ

จากชัยชนะครั้งยิ่งใหญ่ของประเทศในปี ค.ศ. 1975 นำมาซึ่งความเป็นอิสระในการปกครองประเทศ ประเทศเวียดนามจึงได้มีการรวมประเทศเพื่อให้เกิดความมั่นคง เข้าสู่ระยะใหม่ของการสร้างประเทศ ได้มีการประเมินรูปแบบและระบบการศึกษาที่ปฏิบัติกันมา ซึ่งยังพบว่า คุณภาพในการพัฒนาคนของระบบการศึกษายังคงมีคุณภาพต่ำ การศึกษายังไม่สามารถสร้างคนที่มีความสามารถทั้งทางด้านเทคนิคและนักวิทยาศาสตร์ ที่สามารถพัฒนาสังคมและฟื้นฟูประเทศหลังสงครามได้อย่างทันการณ์ จึงได้มีการประกาศนโยบายการปฏิรูปการศึกษา ฉบับที่ 3 ในเดือนมกราคม ค.ศ. 1979 และเริ่มใช้ครั้งแรกในปีการศึกษา 1980 – 1981 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ระบบการศึกษาเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของการปฏิรูปวัฒนธรรม และระบบความคิดที่เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค วิธีการ วัฒนธรรมและเศรษฐกิจของประเทศ

3. จุดมุ่งหมายและนโยบายการศึกษา (Aims and Policies of Education)

เป้าหมายที่สำคัญของการศึกษาในเวียดนามคือ

1. ยกระดับสติปัญญาของประชาชน (To raise the People's intellectual) เพื่อให้สามารถมีส่วนร่วมและทันต่อการพัฒนา
2. ยกระดับคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์ (To raise the quality of human resources) เพื่อประชาชนสามารถเข้าสู่ตลาดแรงงาน (Market Based) ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. ค้นหา ส่งเสริม และใช้ประโยชน์จากกลุ่มอัจฉริยะ (To detect, to store and make good use of talents) เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทางด้านศิลปะและวัฒนธรรม ทางด้านสังคมและเศรษฐกิจ และทางด้านการผลิต การจัดการ ทางด้านธุรกิจ

นอกจากนี้รัฐบาลเวียดนามยังให้นโยบายทั้งระยะสั้นและระยะยาวนับตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1986 เป็นต้นมา รัฐบาลได้มีแนวนโยบายที่จะพัฒนาการศึกษาอย่างจริงจังโดยใช้ระบบเศรษฐกิจและสังคมใหม่ (Renovation) หรือที่เรียกเป็นภาษาเวียดนามว่า ดอยเหมย (Doi Moi) ซึ่งปัจจุบันมีรัฐบาลเวียดนามที่กำลังดำเนินการตามนโยบายนี้อยู่ซึ่งมีหลัก 3 ประการคือ

1. การแก้ไขปัญหาพื้นฐานของประชาชน เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนมีบทบาท มีความคิดในการช่วยเหลือตนเองและช่วยพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ โดยมีความรู้ขั้นพื้นฐานเพียงพอที่จะประกอบอาชีพได้
2. ตั้งเป้าให้เท่ากับประเทศเพื่อนบ้านระดับกลางคือ ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย มาเลเซียและไทย
3. ใน ปี ค.ศ. 2020 ประชาชนชาวเวียดนามจะต้องมีมาตรฐานคุณภาพชีวิต เทียบเท่าประเทศอุตสาหกรรม

4. การบริหารการศึกษา (Educational Administration)

การบริหารการศึกษาของเวียดนามนั้นเดิมมีหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาได้แก่

- คณะกรรมการว่าด้วยการคุ้มครองแม่และเด็ก การเลี้ยงดูเด็ก
- กระทรวงศึกษาธิการ รับผิดชอบการจัดการศึกษาอนุบาล ประถมศึกษาแลมัธยมศึกษา
- กรรมการอาชีพศึกษาและการฝึกอบรมการบริหารจัดการอาชีพศึกษา
- กระทรวงอุดมศึกษาและการศึกษาบริหารมหาวิทยาลัย วิทยาลัยและโรงเรียน

ต่อมาได้มีการปรับปรุง 4 หน่วยงานนี้ เป็น 2 กระทรวงคือ กระทรวงสามัญศึกษาและกระทรวงอุดมศึกษาและอาชีวศึกษา ต่อมาในปี ค.ศ. 1990 ทั้งสองกระทรวงได้รวมกันเป็น “กระทรวงศึกษาธิการและการฝึกอบรม” (Ministry of education and Training) มี 15 กรมคือ

1. Department for Planning and Finance
2. Department for Organization and Personal
3. Department for Science and Technology
4. Department for International Co - operation
5. Department for Inspection
6. Department for Pre – school Education
7. Department for General Education
8. Department for Vocational and Secondary Technical Education
9. Department for Higher Education
10. Department for Post – Graduate Training
11. Department for In – service Training
12. Department for Physical Education and Sport
13. Department for Students’ Affairs
14. Department for Teachers
15. Department for Administration Office of Ministry

ในระดับจังหวัดมีหน่วยงานเกี่ยวกับการจัดการศึกษา 3 หน่วยงาน คือ

1. การบริการทางการศึกษา (Educational Service)
2. การผลิต / ธุรกิจ (Production, Business) มี 2 หน่วยงานย่อย คือ โรงพิมพ์และบริษัทวัสดุและอุปกรณ์โรงเรียน

3. สถาบันภายใต้กระทรวงคือ วิทยาลัยครูและโรงเรียนมัธยมฝึกหัดครู

ในระดับอำเภอมีฝ่ายบริการทางการศึกษาในอำเภอ (Education Section in District) และโรงเรียนภายใต้การบริการศึกษาจังหวัด

หน่วยงานรัฐบาลกลางรับผิดชอบในการกำหนดนโยบาย ชี้นำ นิเทศการศึกษา โดยทั่วไปและบริหารสถาบันอุดมศึกษาโดยตรง จังหวัดบางจังหวัดบริหารวิทยาลัยชุมชนตามความต้องการของจังหวัดนั้นๆ และและมีภาระกิจบริหารการมัธยมศึกษา ส่วนประถมศึกษา

และก่อนประถม ศึกษาเป็นความรับผิดชอบของอำเภอและหมู่บ้าน การศึกษาด้านเทคนิค และอาชีวศึกษานั้น นอกจากจัดและบริหารโดยกระทรวงศึกษาและจังหวัดแล้ว ยังมี กระทรวงอื่นๆ จัดตามความต้องการเฉพาะอีกด้วย สำหรับงบประมาณในการจัดการศึกษา เป็นความรับผิดชอบร่วมกันในทุกระดับ โดยงบประมาณส่วนใหญ่ได้รับจากการจัดตั้ง งบประมาณของรัฐบาลกลาง ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับเงินเดือนของบุคลากรและทุนการศึกษา สำหรับนักเรียน โดยจังหวัด อำเภอและหมู่บ้านสนับสนุนค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ เช่น การก่อสร้าง หรือเงินที่เพิ่มพิเศษเพื่อจูงใจครู เป็นต้น.

(เอกสารประกอบการอภิปราย ONEC FORUM ครั้งที่ 13, 2540)

5. ระบบการศึกษา (Education System)

ปัจจุบันเวียดนามแบ่งลักษณะของการจัดการศึกษาไว้ 5 ลักษณะ คือ

1. การศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา (Pre-school education) ประกอบด้วย การเลี้ยงดูเด็ก (creche) สำหรับเด็กอายุ 6 เดือน ถึง 3 ปี และอนุบาล สำหรับเด็กอายุ 3 - 6 ปี

2. การศึกษาสามัญประกอบด้วย

- ระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษภาคบังคับ 5 ปี คือ ชั้น 1 – 5
- ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คือ ชั้น 6 – 9
- ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ ชั้น 10 - 12

3. การศึกษาด้านเทคนิคและอาชีพ มีเทียบเคียงทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย

4. การศึกษาระดับสูงแบ่งเป็น ระดับอนุปริญญา (Associate degree) ระดับปริญญาตรี มี 2 ระยะคือ college 1 ระยะเวลาเรียน 2 ปีเป็นการศึกษาทั่วไปและ college 2 ระยะเวลา 2 หรือ 3 ปี ตามสาขาที่เรียน ระดับปริญญาโท และระดับปริญญาเอก

5. การศึกษาต่อเนื่อง เป็นการศึกษสำหรับประชาชนที่พลาดโอกาสการศึกษาในระบบทั้งสายสามัญและสายอาชีพ

การศึกษาก่อนระดับประถมศึกษา (Pre-School)

จะประกอบด้วยสถานรับเลี้ยงเด็กเล็ก (Creche) และโรงเรียนอนุบาล (Kindergarten) จะมีการจัดการศึกษาทั้งที่เป็นแบบทางการและไม่เป็นทางการ ดังนี้

การศึกษาที่เป็นแบบทางการ (Formal creches and kindergarten classes) จัดโดยชุมชน หมู่บ้าน หน่วยงานรัฐบาล โรงงานและสหกรณ์ต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะศูนย์

รวมการดูแลเด็กเล็ก (Childhood Center) มีทั้งที่เปิดสอนครึ่งวัน บางช่วงและเต็มวัน โดยเน้นหน้าที่ คือ

1. พัฒนาเด็กที่มีอายุตั้งแต่ 1 – 6 ปี ในทุกๆ ด้าน
2. ให้ความรู้แก่พ่อแม่ในการเลี้ยงดูเด็กเล็ก
3. ทำงานใกล้ชิดกับพ่อแม่ด้วยการเลี้ยงดูและการให้การศึกษาเบื้องต้นแก่เด็ก

วัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาในระดับนี้เพื่อให้เด็กเป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ มีความเฉลียวฉลาด มีความซื่อสัตย์ สุภาพ กล้าหาญ กระตือรือร้น มีทักษะในการสังเกต รู้จักสงวนรักษาทระยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมส่วนเนื้อหาจะครอบคลุมถึงวิชาพลศึกษาเป็นการเคลื่อนไหวและทักษะประสาทสัมผัสเบื้องต้น สัญลักษณ์ทางคณิตศาสตร์ และจริยศึกษาเป็นหลัก (Pham Minh Hac, 1991: 42 – 43)

การศึกษาที่ไม่เป็นทางการ (Non-formal creches and kindergarten classes) อาจจัดที่บริเวณใกล้บ้านของเด็ก ส่วนใหญ่จะดูแลโดยกลุ่มพ่อแม่ ผู้ปกครอง ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐ พ่อแม่ผู้ปกครองจะต้องเสียค่าใช้จ่ายเองทั้งหมด

การศึกษาระดับประถมศึกษา (Primary School)

การประถมศึกษาของเวียดนามอยู่ในการศึกษาสามัญหรือการศึกษาทั่วไป (General Education) จุดประสงค์เพื่อพัฒนาเด็กทางด้านสติปัญญา อารมณ์ และร่างกาย การศึกษามี 5 ระดับคือ ระดับที่ 1 ถึงระดับที่ 5 เมื่อเด็กจบชั้นประถมศึกษา เด็กจะสามารถมีทักษะทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ทั้งทางด้านคำนวณและภาษา นอกจากนี้จะต้องมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับธรรมชาติของสังคมและมนุษย์ เด็กนักเรียนโรงเรียน

ประถมศึกษาจะต้องมีความรักและความซาบซึ้งในความงามของธรรมชาติ รู้จักประดิษฐ์คิดค้นงาน ฝีมือง่าย ๆ นอกจากนั้นรัฐบาลเวียดนามยังได้ส่งเสริมเด็กที่มีความสามารถพิเศษ (Gifted Children) โดยเฉพาะทางด้านกีฬาและศิลปะด้วย นอกจากนี้รัฐบาลยังได้กำหนดแผนการศึกษาเพื่อมวลประชา (Education for All) โดยได้กำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะด้านการปฏิรูปการศึกษาไว้ดังนี้

1. ยกระดับปรับโครงสร้างและจัดสร้างให้โรงเรียนประถมศึกษาและชั้นเรียนประถม ศึกษา ปรับโรงเรียนประถมศึกษาส่วนใหญ่จัดการเรียนการสอนเต็มวันแทนแบบเดิมที่เรียนเพียงครึ่งวัน

2. ปรับปรุงคุณภาพทางตำรา อุปกรณ์การสอน วิธีการสอนของครูและคุณภาพของผู้ที่เป็นครู

3. มีชั้นเรียนแบบสหชั้นเรียน (Multi-grade classes) ในท้องที่ชนบทโดยเฉพาะเด็กบริเวณเทือกเขาสูง กลุ่มชนตามแนวสามเหลี่ยมแม่น้ำโขง (The Mekhong River) และชนกลุ่มน้อย

4. ขยายโรงเรียนเพื่อเด็กพิการและพยายามที่จะช่วยพัฒนาให้เด็กพิการสามารถอยู่ร่วมกับเด็กที่มีพัฒนาการปกติได้

5. ลดอัตราความสูญเสียเปล่าทางการศึกษา โดยลดอัตราการเรียนซ้ำชั้นให้เหลือน้อยกว่าร้อยละ 5 และลดจำนวนการลาออกกลางคัน (Drop-out) จากอัตราที่สูงกว่าร้อยละ 12 ให้ เหลือน้อยกว่าร้อยละ 6 (Report by the Government of Viet Nam to Sectoral and Coordination Meeting on Education, 1995)

ในการจัดหลักสูตรจะแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ

กลุ่มที่ 1 สำหรับเด็กทั่วไป

กลุ่มที่ 2 สำหรับเด็กโตและด้อยโอกาส

กลุ่มที่ 3 สำหรับชนกลุ่มน้อย

เนื้อหาทั้งหมดจะเน้นหนักทางด้านภาษาเวียดนามและคณิตศาสตร์เป็นพิเศษ เมื่อเด็กนักเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จะต้องสอบ Primary Graduation Examination จึงจะได้วุฒิบัตร (Pham Minh Hac, 1991: 65 – 67)

การศึกษาในระดับมัธยมศึกษา (Secondary School)

การศึกษาในระดับมัธยมศึกษาของเวียดนามแบ่งออกเป็น 2 ระดับคือ มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย

การมัธยมศึกษาตอนต้นมี 3 ชั้นคือ ชั้นระดับ 6 ถึงระดับ 9 เน้นการเรียนรู้และทักษะการสื่อสาร โดยเฉพาะการสื่อสารทำความเข้าใจกันในรูปแบบและกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้มีความเข้าใจอันดีซึ่งกันและกัน เมื่อเด็กจบระดับ 9 (Grade 9) เด็กจะมีความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติ สังคม และเทคโนโลยีทั่วไป จากการฝึกปฏิบัติจากการเรียนรู้ที่ทันสมัยและเกี่ยวข้องกัน นอกจากนั้นยังเน้นความเป็นพลเมืองดี เน้นการทำงาน และเน้นการเตรียมเพื่ออาชีพด้วย ในส่วนของการส่งเสริมเด็กเก่ง (Gifted Children) แต่ละจังหวัดหรือแต่ละเมืองแต่ละท้องถิ่น อาจตั้งโรงเรียนหรือจัดชั้นเด็กเก่งในสาขาคณิตศาสตร์ วรรณคดี และภาษาต่างประเทศได้ ในการจัดการหลักสูตรมีให้เรียนวิชาการ ให้ฝึกงาน ให้ทำกิจกรรมที่หลากหลายมาก แต่จุดเด่นในวิชาการก็ยังเน้นคณิตศาสตร์เหมือนเดิม เมื่อจบระดับ 9 แล้วเด็กจะต้องสอบ “ การสอบจบการศึกษาพื้นฐาน “ (Basic General Education Examination) ถ้าผ่านจะได้รับวุฒิปัตร

การมัธยมศึกษาตอนปลายมี 3 ชั้น เช่นเดียวกันกับของไทย จุดประสงค์หลักก็เพื่อให้ความรู้ทั่วไปที่สมบูรณ์และพัฒนาบุคลิกภาพให้บุคคลมีความคิดสร้างสรรค์ มีความกระตือรือร้น เตรียมคนสู่สังคม สู่อาชีพ สู่การเป็นพลเมืองดี มุ่งสู่สถาบันอุดมศึกษาที่สูงขึ้น และเพื่อตอบสนองความต้องการที่หลากหลายของผู้จบ จึงมีโรงเรียนหลายรูปแบบ เช่น โรงเรียนสำหรับนักเรียนภาคปกติทั่วไป โรงเรียนเฉพาะทาง โรงเรียนสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ (Gifted Student) โรงเรียนเทคนิคและโรงเรียนที่ทำงานด้วยและเรียนด้วย เนื้อหาวิชาหลักของโรงเรียนจะมีเหมือนกัน เพื่อรักษามาตรฐาน แต่หลักสูตรพิเศษจะแยกจากกัน ในปัจจุบันมีโรงเรียนมัธยมศึกษาทุกตำบล บางตำบลมี 3 – 4 แห่ง

ระดับอุดมศึกษา (Higher Education)

การศึกษาในระดับอุดมศึกษานั้นเป็นเป็นการศึกษาต่อจากระดับมัธยมศึกษา หลังจากปี ค.ศ. 1986 เป็นต้นมา รัฐบาลได้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงระบบศึกษาโดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษาที่สำคัญมากมายหลายประการ โดยมีเป้าหมาย โดยมีหลักการดังนี้ (AITEA, 1993)

1. การศึกษาและการฝึกอบรมเป็นความจำเป็นและสำคัญสูงสุดของประเทศ เน้นการผลิตคนประเทศที่กำลังพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมเป็นเป้าหมายหลัก การลงทุนทางการศึกษาถือว่าการลงทุนเพื่อพัฒนาประเทศ

2. การพัฒนาทางการศึกษามีเป้าหมายเพื่อยกระดับความรู้ การฝึกอบรมกำลังคนและการพัฒนาสติปัญญา การจัดการศึกษาเน้นการส่งเสริมซึ่งความเสมอภาค (Equity) ความเป็นเลิศทางวิชาการ (Excellency) และประสิทธิภาพ (Efficiency)

3. การศึกษาต้องตอบสนองต่อความต้องการในการพัฒนาประเทศ และต้องดำเนินการให้ทันกับแนวโน้มที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

จากข้อมูลปี ค.ศ. 1991 – 1992 ประเทศเวียดนามมีสถาบันอุดมศึกษา 103 แห่ง (ไม่รวมสถาบันการศึกษาทางทหารและความมั่นคงของประเทศ) สถาบันอุดมศึกษาแบ่งได้ดังนี้

1. Multi – disciplinary Institutions เป็นสถาบันสหสาขาวิชา จะจัดการศึกษาและให้ปริญญาทางด้านวิทยาศาสตร์พื้นฐานและมนุษยศาสตร์ ซึ่งมีมหาวิทยาลัย 2 แห่ง คือ

- Can Tho University จะมีการศึกษาทางด้านแพทยศาสตร์และเกษตรศาสตร์รวมอยู่ด้วยกัน

- University of Hanoi และ University of Ho Chi Minh City จะมีการสอนกฎหมายอยู่ด้วย

2. Specialised Institutions of Technology สถาบันเฉพาะทางด้านเทคโนโลยีจะจัดการศึกษาแบบสาขาวิชาเดียวและแบบสหวิชาให้ปริญญาทางด้านวิศวกรรมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ การประมง เศรษฐศาสตร์ วนศาสตร์ แพทยศาสตร์ เกษตรศาสตร์และการกีฬา

3. Culture and Art College เป็นวิทยาลัยศิลปและวัฒนธรรม

4. Local Multi – disciplinary Universities เป็นมหาวิทยาลัยสหวิชาภูมิภาค จัดสอนในระดับอนุปริญญาและปริญญาตรี จัดการศึกษาในส่วนท้องถิ่น

5. National Teacher Training College วิทยาลัยครุศาสตร์แห่งชาติ จัดสอนวิชาเกี่ยวกับการศึกษาสำหรับครูและผู้ที่ไปประกอบอาชีพครู มีการฝึกอบรมและสัมมนาทางด้านวิชาชีพครูทั่วประเทศ

6. National and Provincial Junior Teacher Colleges คือ วิทยาลัยครุศาสตร์ระดับต้นทั้งในระดับจังหวัดและระดับชาติ

7. Provincial and Junior College คือ วิทยาลัยครุศาสตร์ระดับจังหวัด มีการสอนในระดับอนุปริญญาเป็นส่วนใหญ่

ในจำนวนสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาทั้ง 103 แห่ง มีจำนวน 39 แห่ง ที่อยู่ภายใต้การบริหารงานของกระทรวงศึกษาธิการและการฝึกอบรม (The Ministry of Education and Training: MOET) สถาบันที่เหลือจะอยู่ภายใต้กระทรวงอื่น ๆ เช่น กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงวัฒนธรรม เป็นต้น

การบริหารงานของอุดมศึกษาที่เป็นการรวมอำนาจ (Centralization) โครงสร้างการบริหารงานไม่ชัดเจน ทำให้ขาดความคล่องตัวในการบริหารงาน และมีความอ่อนแอใน

แนวทางและการควบคุมคุณภาพการศึกษาอบรม ทำให้ไม่สามารถที่จะผลิตกำลังคนให้สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศทางด้านอุตสาหกรรม และความเป็นสังคมสมัยใหม่ ในขณะที่นโยบายเศรษฐกิจกำลังเสริมรวมทั้งมีความจำกัดในด้านเงินลงทุนทางการศึกษาที่เพิ่มขึ้นทุกขณะ (Sloper, D & Le Thac Can, 1995: 27–33) ในปี ค.ศ. 1993 เป็นต้นมา มีการรวมตัวกันเข้าของมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย เช่น มหาวิทยาลัยฮานอย และ มหาวิทยาลัยทางด้านภาษา มหาวิทยาลัยแห่งชาติโฮจิมินห์ซิตี้ รวมกับวิทยาลัยทางด้านครุศึกษา เป็นต้น จนกระทั่งปี ค.ศ. 1995 รัฐบาลได้มีการอนุญาตให้จัดตั้งมหาวิทยาลัยเอกชน และมหาลัยกึ่งรัฐขึ้นแล้ว 8 แห่ง ได้แก่

1. มหาวิทยาลัยทังลอง (Thanglong)
2. มหาวิทยาลัยเอกชนเฟื่องดง (Phuongdong)
3. มหาวิทยาลัยเอกชนดงโด (Dongdo) ตั้งอยู่ในเมืองฮานอย
4. มหาวิทยาลัยทางด้านสารสนเทศและภาษาต่างประเทศในเมืองโฮจิมินห์
5. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีในโฮจิมินห์ซิตี้
6. มหาวิทยาลัยด้านการตลาดในเมืองโฮจิมินห์
7. มหาวิทยาลัยในเมืองดานัง
8. มหาวิทยาลัยเอกชนทางด้านบริหารธุรกิจ

การเรียนการสอนของระดับอุดมศึกษา

การศึกษาในระดับปริญญาตรีจะใช้เวลา 4 ปี แบ่งออกเป็น 2 ระยะ

ระยะแรก : 2 ปีแรกเป็นการศึกษาพื้นฐานทั่วไป

ระยะที่ 2 : 2 - 4 ปีหลังเป็นการศึกษาเฉพาะสาขาวิชาชีพ

สาขาแพทยศาสตร์และสาขาทันตแพทย์จะใช้เวลา 6 ปี สาขาวิศวกรรมอุตสาหกรรมใช้เวลา 5 ปี เมื่อนักศึกษาสอบผ่านระดับแรกแล้วจะได้รับประกาศนียบัตรจึงมีสิทธิ์สอบเข้าเรียนในระดับที่ 2 นักเรียนที่สอบไม่ผ่านจะต้องเตรียมตัวสอบใหม่ครั้งต่อไปหรือไปเลือกเรียนหลักสูตรสายอาชีพระยะสั้น สำหรับนักศึกษาที่สอบเข้าเรียนได้ในระดับที่สองต้องเขียนปริญญานิพนธ์ ซึ่งเป็นข้อกำหนดของหลักสูตร

การศึกษาในระดับปริญญาโท (Master Degree) รับนักศึกษาที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มาศึกษาต่ออีกประมาณ 1.5 – 2 ปี มีการเรียนกระบวนวิชาต่างๆ ตามข้อกำหนดของ หลักสูตรและเขียนวิทยานิพนธ์ (Thesis) บางสาขาวิชาจะเรียนกระบวนวิชาต่างๆ

(Course Work) เท่านั้น จากนั้นสอบประมวลความรู้ทั้งหมด (Comprehensive Examination)

การศึกษาระดับปริญญาเอก (Doctorate Degree) นักศึกษาที่จะเรียนต่อต้องจบปริญญาโทหรือจบการศึกษาระดับปริญญาตรีแต่ผลการเรียนจะต้องดีเยี่ยม (Excellent) และต้องสอบวิชาเบื้องต้นได้แก่ วิชาการเมือง ภาษาต่างประเทศและวิชาที่เกี่ยวกับวิชาชีพก่อนเข้าศึกษา

อาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา (Vocational and Technical Education)

โดยทั่วไปการศึกษาของเวียดนามทางด้านอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษาจะมี 2 ประเภทคือ

1. โรงเรียนและศูนย์อาชีพ (Vocational School and Centres) จุดประสงค์ของโรงเรียนเพื่อมุ่งฝึกอบรมให้นักศึกษาออกไปเป็นแรงงานที่มีทักษะเบื้องต้น (Fundamental Skills) และดำรงชีวิตให้อยู่ในสังคมได้อย่างดี

2. โรงเรียนเทคนิคระดับมัธยม (Secondary Technical Schools) ซึ่งมุ่งฝึกอบรมนักเทคนิคระดับกลางในด้านต่างๆ เช่น ช่างยนต์ ช่างไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ (Unesco, 1995: 7) เป็นต้น ส่วนมากนักศึกษาที่จบไปในระดับนี้จะออกไปประกอบอาชีพได้เลยหลักสูตรทางอาชีวและเทคนิคศึกษาในระบบโรงเรียนมี 3 ประเภทคือ

โรงเรียนฝึกอาชีพ (Vocational Training School)

หลักสูตรโรงเรียนประเภทนี้ถือเป็นโรงเรียนหลักประกอบด้วย

ก. ผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากมัธยมศึกษาตอนต้น ระยะเวลาฝึกอบรม 2 ปี ในวิชาการค้าขายธรรมดาทั่วไป และหลักสูตร 3 ปี สำหรับการค้าขายที่มีรายละเอียดมากขึ้น

ข. ผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากมัธยมศึกษาตอนปลาย ระยะเวลา 1 ปี สำหรับการศึกษาค้าขายธรรมดาทั่วไป และระยะเวลา 2 ปี สำหรับการค้าขายที่มีรายละเอียดมากขึ้น

ค. ผู้ที่ต้องการศึกษาเฉพาะในสาขาที่สอดคล้องกับตลาดและการธุรกิจทั่วไป

เนื้อหาสาระของการฝึกอบรมในโรงเรียนฝึกอาชีพนี้ จำแนกเป็น 4 หมวดคือ หมวดการศึกษาทางด้านทั่วไปทางด้านคณิตศาสตร์ ธรรมชาติศึกษาและสังคมศาสตร์ หมวดวิชาเทคนิคทางด้านการค้าประกอบกิจการของตนเอง และหมวดทักษะปฏิบัติ โดยที่หมวดทักษะปฏิบัติถือเป็นหมวดวิชาหลัก ระยะเวลาเรียนคิดเป็นร้อยละ 55 – 70 ของระยะเวลาฝึกอบรมทั้งหมด โดยที่ทักษะพื้นฐานจะเรียนรู้ในโรงฝึกงานของโรงเรียน ส่วนการฝึกปฏิบัติ

โดยเฉพาะทางด้านการผลิตจะกระทำกันในโรงงานจริงๆ ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาระยะของ แต่ละหมวดวิชาตามโปรแกรมเป็นดังนี้

หมวดวิชา	ระยะเวลาเรียนคิดเป็นร้อยละของเวลาเรียนทั้งหมด
การศึกษาทั่วไป	5 – 10
เทคนิคพื้นฐาน	15 – 20
เทคนิควิชาชีพ	5 – 15
ฝึกปฏิบัติ	55 – 75

จำนวนโรงเรียนประเภทนี้ในปี 1995 รวมทั้งสิ้น 242 แห่ง ในจำนวนนี้ 119 แห่ง อยู่ภายใต้การบริหารจัดการของกระทรวงต่าง ๆ หลายกระทรวง อีก 123 แห่ง อยู่ภายใต้การดูแลของเมืองและจังหวัด โรงเรียนเหล่านี้จัดหลักสูตรจำแนกเป็น 7 สาขา คือ สาขาไฟฟ้า-อิเล็กทรอนิกส์ ก่อสร้าง เครื่องยนต์ เกษตร – ป่าไม้ – การประมง การค้าและบริการ ข้าราชการและบริการและอื่น ๆ

ตารางที่ 7 จำนวนโรงเรียนอาชีวศึกษาจำแนกตามสาขาวิชาและการบริหารจัดการของ เวียดนามปี 1995

ที่	สาขาวิชา	สังกัดส่วนกลาง	สังกัดส่วนท้องถิ่น	รวม
1	ไฟฟ้า – อิเล็กทรอนิกส์	23	38	71
2	ก่อสร้าง	23	23	46
3	เครื่องยนต์	25	24	49
4	เกษตร – ป่าไม้ – ประมง	10	10	20
5	การค้า – การบริการ	7	23	30
6	ข้าราชการและการบริการ	7	0	7
7	อื่น ๆ	14	5	19

ที่มา: Unesco, 1995: 10

โรงเรียนมัธยมศึกษา (Secondary Vocational Schools)

เป็นรูปแบบของโรงเรียนพาณิชยการลักษณะหนึ่งซึ่งได้บูรณาการการศึกษาสายสามัญ เข้ากับการฝึกทักษะอาชีพ โดยรับผู้สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น กำหนดระยะเวลาเรียน 3 ปี สำหรับหลักสูตรงานอาชีพทั่วไป และ 4 ปี สำหรับหลักสูตรอาชีพชั้นสูง

ตัวอย่างหลักสูตรช่างซ่อมไฟฟ้าในโรงงานมีดังนี้

วิชาการศึกษาทั่วไป

- วรรณคดี	250	คาบ
- คณิตศาสตร์	450	คาบ
- ฟิสิกส์	280	คาบ
- เคมี	170	คาบ
- ภาษาต่างประเทศ	200	คาบ
- กฎหมาย	120	คาบ
- พลานามัย	60	คาบ

วิชาเทคนิคพื้นฐาน

- เทคนิคการวาด	140	คาบ
- เทคนิคเครื่องกล	100	คาบ
- เทคนิคไฟฟ้า	60	คาบ
- วัสดุอุปกรณ์ไฟฟ้า	75	คาบ
- เทคโนโลยีโลหะ	45	คาบ
- การวัดไฟฟ้า	60	คาบ
- การจัดการผลิต	40	คาบ

วิชาเทคนิคทางอาชีพ

- การซ่อมไฟฟ้าโรงงาน 250 คาบ

วิชาภาคปฏิบัติ

- การปฏิบัติพื้นฐาน 1,500 ชั่วโมง

- การปฏิบัติทางการผลิต 1,400 ชั่วโมง

ที่มา: Ministry of Education and Training of the Socialist Republic of Vietnam

1991, 88 – 89

โรงเรียนเทคนิคระดับกลาง (Secondary Technical Schools)

ประเภทโรงเรียนเทคนิคระดับกลางเป็นหลักสูตรผลิตผู้ปฏิบัติงานระดับกลางความรู้ทางด้านเทคนิค เศรษฐศาสตร์ การศึกษา วัฒนธรรม ศิลปะ และภาษา

จำนวนโรงเรียนเทคนิคระดับกลางมีทั้งสิ้น 270 แห่ง ประกอบด้วยโรงเรียนในสังกัดส่วนกลางภายใต้การดูแลของกระทรวงต่างๆ 100 แห่ง และโรงเรียนในสังกัดของท้องถิ่นอีก 170 แห่ง จำนวนสาขาวิชาที่เปิดสอนมี 6 สาขา (ตารางที่ 8)

ตารางที่ 8 จำนวนโรงเรียนเทคนิคระดับกลางจำแนกตามสาขาวิชา

ที่	สาขาวิชา	จำนวนโรงเรียน
1	อุตสาหกรรม	38
2	เกษตรกรรม – ป่าไม้ – การประมง	42
3	เศรษฐศาสตร์	60
4	ฝึกหัดครูอาชีพศึกษา	58
5	บริการทางด้านสุขภาพอนามัยและกีฬา	47
6	ศิลปวัฒนธรรม	25

ที่มา: Unesco, 1995: 11

ปัจจุบันโรงเรียนเทคนิคระดับกลางรับผู้เรียน 2 ระดับ

1. ผู้สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น ระยะเวลาเรียน 3 - 3 ½ ปี เมื่อสำเร็จการศึกษาจะได้ประกาศนียบัตรวิชาชีพระดับกลาง และมีวุฒิตีียบเท่ากับผู้สำเร็จ

มัธยมศึกษาตอนปลายและมีความรู้ทางอาชีวศึกษาระดับกลาง เพื่อสนองความต้องการระดับท้องถิ่นได้

2. รับผู้สำเร็จมัธยมศึกษาตอนปลาย ระยะเวลา 2 – 3 ปี เมื่อสำเร็จการศึกษาจะได้ประกาศนียบัตรวิชาชีพระดับกลาง

เนื้อหาสาระของหลักสูตรเทคนิคระดับกลาง แบ่งออกเป็น 4 หมวด เช่นเดียวกับโรงเรียนอาชีวศึกษา แต่มีความแตกต่างกันในด้านอัตราส่วนของการเรียนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ นอกจากนี้โรงเรียนเทคนิคระดับกลางยังมีหลักสูตรอบรมระยะเวลา 1 ปี ให้แก่คนงาน และผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนอาชีวศึกษาด้วย

ตัวอย่างหลักสูตรสาขาอุตสาหกรรมและวิศวกรรมไฟฟ้า

รับผู้สำเร็จมัธยมศึกษาตอนปลาย

ความรู้ทั่วไป

- กฎหมาย	125	คาบ
- ภาษาต่างประเทศ	150	คาบ
- พละนามัย	60	คาบ
- การฝึกวิชาทหาร	192	คาบ
- เศรษฐศาสตร์ องค์การการผลิต	92	คาบ
- คณิตศาสตร์	49	คาบ
- สารสนเทศ	56	คาบ

เทคนิคเบื้องต้น

- เทคนิคเครื่องกล	112	คาบ
- เทคนิคการวาด	98	คาบ
- เทคนิคไฟฟ้า	168	คาบ
- เครื่องใช้ไฟฟ้า	162	คาบ
- การวัดไฟฟ้า	156	คาบ
- อิเลคทรอนิกส์อุตสาหกรรม	66	คาบ
- วัสดุไฟฟ้า	42	คาบ
- ความปลอดภัยจากไฟฟ้า	42	คาบ

เทคนิควิชาชีพ

- เทคนิคระดับสูง	42	คาบ
- ขดลวดตัวนำ	114	คาบ
- การป้องกันและระบบไฟฟ้าอัตโนมัติ	120	คาบ
- ระบบไฟฟ้าในสถานีส่งกำลังสูง	168	คาบ
ในห้องแปลงและโรงงาน		
- การปฏิบัติและการซ่อมบำรุงอุปกรณ์ไฟฟ้า	90	คาบ
- การติดตั้งระบบไฟฟ้าในโรงงานไฟฟ้า	100	คาบ

ภาคปฏิบัติ

- การทำงานเกี่ยวกับโลหะเบื้องต้น	96	คาบ
- ไฟฟ้าเบื้องต้น	96	คาบ
- การติดตั้งอุปกรณ์ไฟฟ้า	96	คาบ
- การติดตั้งอุปกรณ์	48	คาบ
- การต่อขดลวด	192	คาบ
- การต่อสายไฟ	48	คาบ
- การทดลองเครื่องยนต์และอุปกรณ์ไฟฟ้า	96	คาบ
- การตรวจเยี่ยม	48	คาบ
- การผลิต	192	คาบ
- การฝึกงานบัณฑิต	384	คาบ

ที่มา: Ministry of Education and Training of the Socialist Republic of Vietnam, 1991:

88 – 89 .

ปัจจุบันรูปแบบโรงเรียนเทคนิคระดับกลางแตกต่างกัน 2 รูปแบบ

1. โรงเรียนเทคนิคระดับกลางซึ่งฝึกอบรมเฉพาะอาชีวศึกษาระดับกลาง เพียงระดับเดียว เป็นรูปแบบที่ได้รับความนิยมมาก เพราะให้การฝึกอบรมทั้งชนิดที่เป็นระบบและนอกระบบในสถานที่ทำงาน มีหลักสูตรต่อเนื่องจากการศึกษาอาชีพเฉพาะระดับกลางและหลักสูตรระยะสั้นในการสอนเทคนิคขั้นสูงขึ้น

2. โรงเรียนเทคนิคระดับกลางที่ฝึกอบรม 2 ระดับ ได้แก่ บุคคลอาชีพระดับกลางและคนงานฝีมือ มีระบบฝึกอบรมอาชีพ 2 แบบ ได้แก่ การฝึกอบรมเทคนิค

ในช่วงระยะแรก และการฝึกอบรมอาชีพเฉพาะทางในช่วงระยะที่สองผู้เรียนที่ผลการเรียนดี ในช่วงระยะแรกจะได้รับคัดเลือกให้เรียนต่อในช่วงระยะที่สองต่อไป ผู้สำเร็จการศึกษาจากช่วงที่สองจะได้รับประกาศนียบัตรความชำนาญของอาชีพศึกษาระดับกลาง ส่วนผู้ที่ผ่านการฝึกอบรมเฉพาะในช่วงแรกก็จะได้รับประกาศนียบัตรเพื่อเข้าสู่การทำงานต่อไป

สร้างระบบฝึกอบรมที่หลากหลาย

การปฏิรูปอาชีวะและเทคนิคศึกษาที่กล่าวมา 3 รูปแบบใหญ่นั้น เป็นหลักการดำเนินงานของรัฐที่เป็นระบบ นอกจากนี้แล้วเวียดนามยังพัฒนาการฝึกอบรมที่หลากหลายขึ้น คือ

โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน (Private Vocational Training Schools) เป็นรูปแบบการจัดการศึกษาที่มุ่งประสงค์ให้เอกชนมีส่วนร่วมให้การศึกษาทางด้านธุรกิจ เพื่อสนองตอบความต้องการของภาคธุรกิจปัจจุบันของเวียดนาม โรงเรียนอาชีวศึกษาของเอกชนมีกฎหมายรองรับ เช่นเดียวกับโรงเรียนพณิชยการของรัฐบาล และอยู่ภายใต้การดูแลของฝ่ายบริหารการศึกษาและฝึกอบรม (Educational and Training Service Department) การอนุญาตให้จัดตั้งได้ ต้องมีผู้บริหารงานที่มีคุณภาพในด้านการจัดการและด้านวิชาชีพ ต้องมีคณาจารย์และมีอุปกรณ์การสอนที่ดี

การฝึกอบรมอาชีพ ที่โรงเรียนการอาชีพแห่งดานัง Da Nang Vocational School

ศูนย์ฝึกอบรมอาชีพ (Vocational Training Centers) ศูนย์ฝึกอบรมตั้งขึ้นเพื่อสอนงานอาชีพระยะสั้นแก่คนหนุ่มสาวและแรงงานไร้ฝีมือ โดยเฉพาะแรงงานเกษตรกรรมในชนบท ศูนย์อบรมอาชีพเน้นงานหัตถกรรมและการค้าขายระดับท้องถิ่น เพื่อที่จะสงวนรักษาและพัฒนางานอาชีพดั้งเดิมในชนบทโดยจะรับผู้เรียนทุกระดับการศึกษาและทุกระดับอายุ ระยะเวลาเรียนประมาณ 6 เดือน เนื้อหาที่เรียนกำหนดเป็นโมดูล (module)

ชั้นเรียนอาชีพ ณ สถานประกอบการ (Vocational Classes at Production Establishments) เป็นรูปแบบการฝึกอบรมระยะสั้นและระยะเวลาตั้งแต่ 3 – 6 เดือน เป็นหลักสูตรอบรมคนงานกึ่งฝีมือในหน่วยงาน โดยครูผู้สอนเป็นช่างเทคนิคหรือคนงานที่มีคุณภาพสูงในหน่วยงาน ผู้เรียนที่ได้รับการฝึกอบรมในเนื้อหาเกี่ยวกับตำแหน่งงานที่ทำ ดังนั้นกระบวนการฝึกอบรมจึงมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับความต้องการ ความจำเป็นและสภาพการทำงาน ชั้นเรียนดังกล่าวนี้อาจจัดขึ้นเป็นหลักสูตรปกติหรือเป็นช่วง ๆ ตามฤดูกาล และหลักสูตรปรับเปลี่ยนไปตามความต้องการของท้องถิ่น (ไพฑูรย์ สินลารัตน์, 2541: 36–42)

7. การศึกษาทางครูศาสตร์ (Teacher Training)

ในส่วนของการศึกษานั้นเป็นการศึกษาเพื่อจะได้ไปประกอบอาชีพครู ซึ่งประเทศเวียดนามจะมีลักษณะพิเศษ คือ มีสถาบันฝึกหัดครูเฉพาะทางโดยแบ่งเป็น มหาวิทยาลัยทางการศึกษา ผลิตครูสอนมัธยมศึกษาตอนปลาย เรียนหลักสูตร 4 – 5 ปี มีทั้งหมด 9 แห่ง คณะศึกษาศาสตร์ในมหาวิทยาลัยผลิตครูสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีทั้งหมด 3 แห่ง วิทยาลัยครูจะผลิตครูที่สอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีอยู่ 37 แห่ง หลักสูตร 3 โรงเรียนมัธยมฝึกหัดครูอนุบาล หลัก 1 – 2 ปี หลังมัธยมศึกษาตอนต้น และมีหน่วยฝึกอบรมต่างหาก ซึ่งโดยภาพลักษณ์ของการวัดการศึกษาด้วยครูศาสตร์ยังกระจายอยู่ทั่วไป

8. การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษ (Adult Education and Special Education)

ก่อนที่จะมีการปฏิรูปการศึกษาในเวียดนาม ปี ค.ศ. 1945 ประชากรของเวียดนามมีอัตราการไม่รู้หนังสือสูงกว่าร้อยละ 95 ดังนั้นหลังจากนี้รัฐบาลได้พยายามทุกวิธีการที่จะจัดปัญหาการไม่รู้หนังสือให้น้อยลง ดังจะเห็นได้จาก ค.ศ. 1991 มีจำนวนเพียง 10 เปอร์เซ็นต์ รัฐบาลเวียดนามมุ่งเน้นการจัดการศึกษาให้แก่ประชาชนอย่างทั่วถึง โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษา รัฐบาลเวียดนามได้ออกกฎหมายการศึกษาที่ครอบคลุมทั่วถึง (The Universalization of Primary Education) เพื่อเป็นหลักประกันว่าเด็กเวียดนามที่มีอายุ

ระหว่าง 6 – 14 ปี ทุกคนจะต้องได้เรียนในระบบโรงเรียนเป้าหมายถึงปี ค.ศ. 2000 จะพยายามลดอัตราการไม่รู้ของประชาชนลงให้ได้ถึง 5 เปอร์เซ็นต์

นอกจากหน่วยงานของภาครัฐบาลยังมีภาคเอกชน (Private Sector) ให้ความสนใจที่จะร่วมมือกันกับรัฐบาล โดยโรงงานอุตสาหกรรมบริษัทได้จัดตั้งห้องสมุดประชาชนขึ้น และเปิดโอกาสให้ประชาชนทั่วไปได้เข้าศึกษาหาข้อความรู้

ส่วนการศึกษาพิเศษและการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้น รัฐบาลได้มีการปฏิรูปการศึกษาที่มีลักษณะเด่นเป็นพิเศษซึ่งแตกต่างจากของประเทศ ก็คือ ระบบการจัดชั้นเรียนพิเศษ เพื่อส่งเสริมเด็กที่มีปัญญาเลิศและมีความสามารถพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา เช่น โรงเรียนประถมศึกษา “ทังลอง” มีโครงการสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ และภาษา โดยโรงเรียนจะสอบแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์หรือภาษาเวียดนาม ให้เข้าเรียนในห้องเรียนพิเศษ ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาเกรด 2 เป็นต้นไปจนจบ เกรด 5 และถ้าเมื่อเรียนไปพบว่า เด็กไม่เก่งคณิตศาสตร์หรือภาษาเวียดนามจริง ก็ส่งกลับไปเรียนในห้องเรียนปกติ ส่วนครูที่สอนในโครงการนี้จะเป็นครูที่มีความเชี่ยวชาญสามารถสูงซึ่งอาจเป็นครูในโรงเรียนทังลอง หรือเชิญครูจากโรงเรียนอื่น หรือครูที่เกษียณอายุราชการแล้วแต่ความรู้ความสามารถสูง รวมทั้งอาจารย์มหาวิทยาลัย

ในระดับมัธยมศึกษาก็เช่นเดียวกัน เช่น โรงเรียนมัธยมศึกษาเมืองเวในปี ค.ศ. 1994 มีจำนวนห้องเรียนทั้งหมด 47 ห้องเรียน จัดสำหรับเด็กพิเศษ 19 ห้องเรียน เน้นเรียนวิชา ฟิสิกส์ เคมี คณิตศาสตร์ ภาษารัสเซีย และวรรณคดี อีก 28 ห้องเรียน สำหรับการสอนผลจากการจัดการเรียนการสอนชั้นเรียนพิเศษนี้ ทำให้เด็กเวียดนามที่มีปัญญาเลิศและมีความสามารถพิเศษได้รับการพัฒนาอย่างรวดเร็วจนสามารถแข่งขันกับนานาชาติ เช่น ชนะการแข่งขันคณิตศาสตร์โอลิมปิก ฟิสิกส์โอลิมปิก เคมีโอลิมปิกและคอมพิวเตอร์โอลิมปิก

9. ข้อมูลพื้นฐานของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ชื่อทางการ - สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (The Socialist Republic of Vietnam)

รูปแบบการปกครอง - สังคมนิยม

รัฐธรรมนูญ - รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1992 กำหนดให้เวียดนามเป็นประเทศ
สาธารณรัฐสังคมนิยม

พรรคการเมือง - ระบบพรรคเดียว คือพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม

รัฐบาล - รัฐบาลแต่งตั้งโดยสภาแห่งชาติ (National Assembly) มีวาระดำรงตำแหน่ง 5
ปี

ผู้นำสำคัญทางการเมือง - นายห่ง ดึ๊ก หมั่น (Nong Duc Manh) เลขาธิการพรรค
คอมมิวนิสต์ (เม.ย.44)

- นายเจิ่น ดึ๊ก เลื่อง (Tran Duc Luong) ประธานาธิบดี/ประมุขของรัฐ (24 ก.ค.45)

- นายฟาน วัน ขาย (Phan Van Khai) นายกรัฐมนตรี/ หัวหน้ารัฐบาล (25 ก.ค.45)

นายฟาน วัน ขาย

- นายเหวียน วัน อาน (Nguyen Van An) ประธานสภาแห่งชาติ (23 ก.ค.45)

เมืองหลวง - กรุงฮานอย (Hanoi)

เขตการปกครอง - 5 นคร (ฮานอย โฮจิมินห์ ไฮฟอง ดานัง เกิ่นเซอ) และ 59 จังหวัด

พื้นที่ - 331,033 ตารางกิโลเมตร ความยาวจากเหนือจรดใต้ 1,650กิโลเมตร มีชายฝั่ง
ทะเลยาวทั้งสิ้น 3,440 กิโลเมตร มีเขตแดนทางทะเลร่วมกับไทยยาว 97 กิโลเมตร ทิศ

เหนือมีพรมแดนติดจีนยาว 728 กิโลเมตร ทิศตะวันตกมีพรมแดนติดลาวยาว 1,555 กิโลเมตร ทิศตะวันตกเฉียงใต้มีพรมแดนติดกัมพูชายาว 982 กิโลเมตร ทิศตะวันออกมีพรมแดนติดทะเลจีนใต้ และทิศใต้ติดอ่าวไทย

วันชาติ - 2 กันยายน (ได้รับเอกราชจากฝรั่งเศสเมื่อ 2 กันยายน 2488 /ค.ศ.1945)

ประชากร - 81.6 ล้านคน (2546)

เข้าเป็นสมาชิกอาเซียน - เมื่อการประชุม ASEAN Ministerial Meeting (AMM) ครั้งที่ 28 ที่บันดาร์ เสรี เบกาวัน เดือนกรกฎาคม 2538

การเมืองการปกครอง

ด้านการเมือง

1. ความสัมพันธ์ไทย-เวียดนามดำเนินไปอย่างราบรื่นการแลกเปลี่ยนการเยือนสม่ำเสมอการเยือนระดับสูงที่สำคัญในปี 2546 ได้แก่ การเสด็จเยือนเวียดนามของสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ระหว่าง 29 พฤศจิกายน – 1 ธันวาคม 2546 เพื่อเป็นองค์ประธานพิธีเปิดการฝึกอบรมหลักสูตร “การประเมินความเสี่ยงและการจัดการสารเคมีสิ่งแวดล้อม”

2. สำนักข่าวกรองแห่งชาติได้สถาปนาความสัมพันธ์ด้านข่าวกรองกับหน่วยข่าวกรองของเวียดนาม โดยให้มีการแต่งตั้งผู้ประสานงานด้านการข่าวไว้ประจำสถานเอกอัครราชทูตของทั้งสองฝ่าย และให้มีการแลกเปลี่ยนการเยือนระหว่างกันเป็นประจำ

ด้านเศรษฐกิจ

1. การค้าระหว่างไทย-เวียดนามในปี 2546 มีมูลค่า 66,322.9 ล้านบาท (เพิ่มขึ้นร้อยละ 30.2) ไทยส่งออกมูลค่า 52,448.6 ล้านบาท (เพิ่มขึ้นร้อยละ 29.1) และนำเข้าจากเวียดนาม 13,847.3 ล้านบาท (เพิ่มขึ้นร้อยละ 34.6) สินค้าหลักที่ไทยส่งไปเวียดนาม คือ เม็ดพลาสติก น้ำมันสำเร็จรูป เหล็ก ก๊าซปิโตรเลียมเหลว ปูนซีเมนต์ เคมีภัณฑ์ รถจักรยานยนต์และส่วนประกอบ ขณะที่ไทยนำเข้าเครื่องจักรไฟฟ้า น้ำมันดิบ ถ่านหิน เมล็ดพืชน้ำมันและผลิตภัณฑ์สัตว์ทะเล จากเวียดนาม

2. ไทยมีความร่วมมือที่ดีกับเวียดนามในด้านข่าวโดยผ่านสภาความร่วมมือด้านข่าวซึ่งสมาชิกประกอบด้วยประเทศผู้ส่งออกข้าวรายใหญ่ของโลก 5 ประเทศได้แก่ ไทย จีน เวียดนาม อินเดีย และปากีสถาน

3 ไทยได้แสดงท่าทีสนับสนุนเวียดนามให้เข้าร่วมในความร่วมมือด้านยางพาราสามฝ่าย (ไทย-มาเลเซีย-อินโดนีเซีย) เนื่องจากเวียดนามเป็นผู้ส่งออกยางพาราที่สำคัญรายหนึ่ง จึงแสดงท่าทีสนใจที่จะเข้าร่วม

ด้านการลงทุน

1. ไทยเป็นประเทศที่มีมูลค่าการลงทุนในเวียดนามสูงเป็นอันดับที่ 11 จากผู้ลงทุนทั้งหมด และเป็นอันดับที่ 2 ในประเทศอาเซียน โดยมีโครงการรวม 101 โครงการ คิดเป็นมูลค่า 1,099 ล้านบาท (พฤษภาคม 2545) แหล่งที่ใหญ่ที่สุดที่มีนักลงทุนไทยคือ นครโฮจิมินห์ สาขาสำคัญที่มีการลงทุนจากนักธุรกิจไทย คือ ด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม เคมีภัณฑ์ อุตสาหกรรมด้านเกษตร อาหารสัตว์ อุตสาหกรรมพลาสติกชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์

2. นักลงทุนไทยยังให้ความสนใจลงทุนในเวียดนามอย่างจริงจังไม่สูงนัก เนื่องจากขาดบุคลากรที่พร้อมจะเดินทางไปลงทุนในเวียดนาม ประสบอุปสรรคในการเลือกหุ้นส่วนชาวเวียดนาม ไม่มั่นใจต่อบรรยากาศการลงทุนในเวียดนามในระยะยาว และยังไม่ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับตลาดเวียดนามอย่างลึกซึ้งเพียงพอ

3. นักลงทุนไทยส่วนใหญ่เน้นการลงทุนระยะยาว และไม่ใช้การลงทุนขนาดใหญ่เช่น บริษัทข้ามชาติต่างชาติดังสหรัฐฯ ยุโรป หรือญี่ปุ่น จึงไม่ใช้การลงทุนที่ยึดครองตลาดและส่งผลกระทบต่อธุรกิจ เวียดนามไม่สามารถเติบโตขึ้นในสาขาเดียวกันได้ ดังนั้นการส่งเสริมนักลงทุนไทยในเวียดนามจึงเป็นผลดีแก่เศรษฐกิจเวียดนามมากกว่าผลร้าย

4. ในปี 2546 รัฐบาลเวียดนามมีโครงการลงทุนที่สำคัญ คือ การสร้างทางยกระดับทางหลวงหมายเลข 1 การสร้างทางสายเอเชีย การสร้างอุโมงค์น้ำแม่ น้ำไชนง่อน การทำการศึกษาความเป็นไปได้ในการพัฒนาท่าเรือใหม่ 2 แห่ง (ก๊าย แมป และถิ หวาย) โดยมีนครโฮจิมินห์เป็นศูนย์กลาง

5. นักลงทุนต่างชาติส่วนใหญ่พอใจต่อระบบการเมืองที่มั่นคง ความสะดวกสบายทางจุดที่ตั้งยุทธศาสตร์ และอัตราเงินเฟ้อที่ไม่แปรปรวน

6. การพัฒนาในเชิงบวกในปีที่ผ่านมา คือ การให้บริษัทต่างชาติรายใหม่เข้าไปลงทุนในเวียดนามสะดวกขึ้น การผ่อนปรนระเบียบควบคุมการกู้เงิน และการลดขั้นตอนการขอใบอนุญาตประกอบกิจการ

7. นักลงทุนส่วนใหญ่มีแผนจะขยายการลงทุนในระยะ 3 ปี โดยพิจารณาปัจจัย คือ แนวโน้มการขยายตัวของเศรษฐกิจเวียดนามในอนาคต ความมั่นคงทางการเมือง และอัตราการขยายตัวของตลาดภายในประเทศเวียดนาม

8. ในเชิงลบ นักลงทุนต่างชาติไม่พอใจการปิดกั้นข้อมูลข่าวสาร ประสิทธิภาพของหน่วยงานราชการ การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและกฎระเบียบการค้าการลงทุนบางประการรวมทั้งแสดงความกังวลต่อระเบียบใหม่ที่กำหนดให้บริษัทต่างชาติจ้างพนักงานต่างชาติได้ไม่เกินร้อยละ 3 เนื่องจากปัจจุบันตลาดแรงงานเวียดนามยังไม่มี

แรงงานคุณภาพจำนวนมากนัก และแรงงานที่มีคุณภาพส่วนใหญ่อยู่ที่กรุงเทพมหานครและนครโฮจิมินห์ (อย่างไรก็ดี ระเบียบดังกล่าวยังไม่มีการบังคับใช้)

9. นักลงทุนสินค้าแปรรูปมันสำปะหลังไทยจะประสบปัญหาคู่แข่งเพิ่มขึ้นในปีหน้า เนื่องจากรัฐบาลเวียดนามส่งเสริมการตั้งโรงงานมันสำปะหลังในทุกจังหวัดในเวียดนาม อาจก่อให้เกิดการแข่งขันระหว่างจังหวัดของเวียดนาม ซึ่งอาจนำไปสู่ภาวะการล้มละลายของธุรกิจแปรรูปมันสำปะหลังส่วนใหญ่และทำลายราคตลาดของสินค้าแปรรูปมันสำปะหลังในภาพรวม

ด้านสังคมและความร่วมมือ

1. ความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนและประชาชนดำเนินไปด้วยดี มีการเดินทางไปมาหาสู่กันเพิ่มมากขึ้น ทั้งสองฝ่ายมีความตกลงยกเว้นการตรวจลงตราหนังสือเดินทางธรรมดาระหว่างกันเมื่อปี 2543 นอกจากนี้ ได้จัดตั้งสมาคมมิตรภาพไทย-เวียดนาม และสมาคมนักธุรกิจไทยในเวียดนาม เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ในภาคประชาชนและธุรกิจด้วย

2. ไทยมีความร่วมมือด้านวิชาการกับเวียดนามตั้งแต่ปี 2535 ในรูปแบบของการให้ทุนอบรมในสาขาต่างๆ ปัจจุบัน ไทยมีความร่วมมือด้านการสอนภาษาไทยกับมหาวิทยาลัย 5 แห่งในเวียดนาม ที่กรุงเทพมหานคร นครโฮจิมินห์ และนครดานัง

3. ไทยได้ริเริ่มโครงการพัฒนาหมู่บ้านมิตรภาพไทย-เวียดนาม บ้านนาจอก ตำบลหนองญาติ

อำเภอเมืองจังหวัดนครพนม เพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมและมิตรภาพระหว่างไทยและเวียดนามเนื่องจากเป็นสถานที่พำนักของอดีตประธานาธิบดีโฮจิมินห์ในช่วงลี้ภัยสงครามอินโดจีน ปัจจุบันจังหวัดนครพนมได้จัดประชุมกับกระทรวงวัฒนธรรมและข่าวสารเวียดนามเกี่ยวกับการก่อสร้างบ้านจำลองในพื้นที่โครงการฯ เรียบร้อยแล้ว และได้มีพิธีเปิดในวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2547

ระบบเศรษฐกิจ - เศรษฐกิจการตลาดแบบสังคมนิยม (socialist-oriented market) ภายใต้นโยบายการปฏิรูปทางเศรษฐกิจ (Doi Moi) ที่เริ่มใช้เมื่อธันวาคม 2529

เงินตรา/อัตราแลกเปลี่ยน - สกุลดอง (Dong) ประมาณ 15,936 ดอง / 1 ดอลลาร์สหรัฐหรือประมาณ 360 ดอง/บาท

เงินดอง จำนวน 2,000 ดอง

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี - 470 ดอลลาร์สหรัฐ (2546)

GDP - 41,500 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (ไตรมาสแรกของ 2547)

GDP Growth - ร้อยละ 7.24 (2546) / ร้อยละ 7 (ไตรมาสแรกของ 2547)

อัตราเงินเฟ้อ - ร้อยละ 5 (ไตรมาสแรกของ 2547)

อัตราการว่างงาน - ร้อยละ 6.28 (2545) ในเขตเมือง และร้อยละ 25.5(2545) ในชนบท

การค้าระหว่างประเทศ - มูลค่านำเข้าเท่ากับ 22.5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ(2546) มูลค่าการส่งออกเท่ากับ 19.9 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (2546) เวียดนามจึงขาดดุลการค้ามูลค่ารวมทั้งสิ้น 2.6 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าออกที่สำคัญ - น้ำมันดิบ เสื้อผ้าและสิ่งทอ ผลิตภัณฑ์อาหารทะเลรองเท้าและเครื่องหนัง ข้าว ยางพารา เม็ดมะม่วงหิมพานต์ กาแฟ คอมพิวเตอร์ พริกไทย ถ่านหิน สินค้าหัตถกรรม

ตลาดส่งออกที่สำคัญ - ญี่ปุ่น สหรัฐฯ จีน สหภาพยุโรป ออสเตรเลีย สิงคโปร์ ไต้หวัน

สินค้านำเข้าที่สำคัญ - วัตถุดิบ สิ่งทอและเครื่องหนัง เครื่องจักรและอุปกรณ์ จักรยานยนต์ รถยนต์ เหล็ก คอมพิวเตอร์และชิ้นส่วน ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ และผลิตภัณฑ์เคมี

นำสินค้าเข้าจาก - สิงคโปร์ ญี่ปุ่น ไต้หวัน เกาหลีใต้ จีน

การลงทุนจากต่างประเทศ - ในปี 2546 มีการลงทุนจากต่างชาติมูลค่า 3.1 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ จนถึงปัจจุบันมีจำนวนโครงการลงทุนจากต่างชาติทั้งสิ้น 3,815 โครงการ

ประเทศผู้ลงทุนที่สำคัญ - สิงคโปร์ ไต้หวัน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ฮองกง ฝรั่งเศส ไทยเป็น
ผู้ลงทุนอันดับที่ 11

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

สถาปนาความสัมพันธ์ - 6 สิงหาคม 2519 (ค.ศ. 1976)

กลไกความสัมพันธ์ทวิภาค

1. การประชุมคณะรัฐมนตรีร่วม (Joint Cabinet Meeting) มีนายกรัฐมนตรีของทั้งสองประเทศเป็นประธาน โดยการประชุมคณะรัฐมนตรีร่วมครั้งแรกมีขึ้นเมื่อ 20 - 21 กุมภาพันธ์ 2547 ที่ดานังและนครพนม ทั้งนี้ทั้งสองฝ่ายเห็นชอบให้การประชุมคณะรัฐมนตรีร่วมนี้เป็นกลไกที่ต่อเนื่องและให้จัดขึ้นทุกปี

2. กลไกการหารือร่วม (Joint Consultative Mechanism) จัดตั้งตามแถลงการณ์ร่วมว่าด้วยการขอความร่วมมือไทย

- เวียดนามในทศวรรษแรกของศตวรรษที่ 21 (ลงนามเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2547) โดยเป็นกลไกหารือระหว่างรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของทั้งสองฝ่าย เพื่อกำกับดูแลการดำเนินความสัมพันธ์ในภาพรวม ทั้งนี้ เวียดนามกำหนดจะเป็นเจ้าภาพการประชุมกลไกหารือร่วมครั้งที่ 1 ในปี 2547

3. คณะกรรมาธิการร่วม (Joint Commission-JC) จัดตั้งเมื่อ 18 สิงหาคม 2534 โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของไทยและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวางแผนและการลงทุนเวียดนามเป็นประธานร่วม การประชุมครั้งล่าสุด คือ ครั้งที่ 7 เมื่อ 13 - 14 มีนาคม 2546 ที่กรุงเทพฯ ทั้งนี้ เวียดนามได้เสนอจะเป็นเจ้าภาพการประชุมครั้งที่ 8 ในเดือนกันยายน 2547

4. คณะทำงานร่วมว่าด้วยความร่วมมือด้านความมั่นคง (Joint Working Group on Security Cooperation) จัดตั้งขึ้นตามมติที่ประชุมคณะรัฐมนตรีร่วมไทย - เวียดนาม ครั้งที่ 1 เมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2547 กลไกดังกล่าวนี้มีหน้าที่ดำเนินความร่วมมือในทุกมิติของความมั่นคง โดยมีเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติและรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศเวียดนามเป็นประธานร่วม ทั้งนี้ ไทยกำหนดเป็นเจ้าภาพการประชุมคณะทำงานร่วมฯ ครั้งที่ 1 ในช่วงปลายปี 2547

5. คณะกรรมการกำกับร่วม (Joint Steering Committee) สำหรับการจัดทำยุทธศาสตร์ร่วมเพื่อความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจ (Joint Strategy for Economic Partnership - JSEP) ไทย - เวียดนาม มีรองเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและ

สังคมแห่งชาติและอธิบดีกรมส่งเสริมเศรษฐกิจสัมพันธ์ระหว่างประเทศ กระทรวงวางแผนและการลงทุนเวียดนามเป็นประธานร่วม โดยมีหน้าที่จัดทำยุทธศาสตร์ร่วมฯ ให้เสร็จสิ้นภายในเดือนมิถุนายน 2548

6. คณะอนุกรรมการการค้าร่วม (Joint Trade Commission) จัดตั้งเมื่อปี 2538 มีอธิบดีกรมเศรษฐกิจการพาณิชย์และอธิบดีกรมเอเชียและแปซิฟิก กระทรวงการค้าเวียดนามเป็นประธานร่วมการประชุม JTC ครั้งล่าสุด คือ ครั้งที่ 3 เมื่อ 21 ธันวาคม 2542 ที่กรุงฮานอย

สถานการณ์ภายในประเทศเวียดนาม

1. ด้านการเมืองและความมั่นคง เวียดนามได้มีการเลือกตั้งสภาแห่งชาติ สมัยที่ 11 เมื่อ 19 พฤษภาคม 2545 ซึ่งผู้สมัครที่ได้รับการคัดเลือกจากพรรคคอมมิวนิสต์ได้รับการเลือกตั้งเกือบทั้งหมด มีผู้สมัครอิสระที่ได้รับการเลือกตั้งเพียง 2 คน จากจำนวนทั้งหมด 498 ที่นั่ง ทั้งนี้ สภาแห่งชาติมีวาระดำรงตำแหน่ง 5 ปี สภาแห่งชาติชุดใหม่ได้มีมติให้นายเหวียน วัน อาน ดำรงตำแหน่งประธานสภาต่อไปให้นายเจิ่น ดึก เลือง ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีต่อไป และให้นายฟาน วัน ข่าย ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีต่อไปนอกจากนี้ ยังมีการตั้งกระทรวงใหม่ 3 กระทรวง ได้แก่ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (Ministry of Natural Resources and Environment) กระทรวงไปรษณีย์และโทรคมนาคม (Ministry of Post and Telecommunications) และกระทรวงภายใน (Ministry of Interior) เวียดนามได้ดำเนินมาตรการปฏิรูปในหลาย ๆ ด้าน อาทิ การแก้ไขรัฐธรรมนูญ การปรับปรุงระบบบริหารราชการ การเปิดเสรีทางเศรษฐกิจมากขึ้น รวมทั้งพยายามที่จะปราบปรามปัญหาทุจริตประพฤติมิชอบ อาทิ การออกกฎหมายให้เจ้าหน้าที่ของรัฐทุกคนแสดงทรัพย์สิน และการจับกุมเจ้าหน้าที่ระดับสูงที่เกี่ยวข้องกับการทุจริต และดำเนินการตามกฎหมายอย่างจริงจัง

2. ด้านเศรษฐกิจ เวียดนามเป็นประเทศที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจสูง เศรษฐกิจเวียดนามพยายามขยายตัวอย่างต่อเนื่องภายใต้นโยบายโดยเหมย (**Đổi mới** (renovation)) ซึ่งเริ่มตั้งแต่ปี 2529 และเวียดนามพยายามดำเนินการปฏิรูประบบเศรษฐกิจภายในประเทศอย่างต่อเนื่อง โดยการปรับปรุงแก้ไขกฎระเบียบต่าง ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับระเบียบขององค์การการค้าโลก (WTO) ซึ่งเวียดนามมุ่งหวังที่จะเข้าเป็นสมาชิกภายในปี 2548

3. ด้านสังคม การเปิดประเทศและการปฏิรูปทางเศรษฐกิจทำให้ประชาชนเวียดนามมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แต่ขณะเดียวกันก็ก่อให้เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคมระหว่างเมืองกับชนบท ปัญหาการว่างงานในเมือง ปัญหายาเสพติด ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญที่อาจส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพและความชอบธรรมของรัฐบาลเวียดนามในอนาคต หากรัฐบาลไม่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างเหมาะสม ซึ่งรัฐบาลเวียดนามได้พยายามส่งเสริมการจ้างงานอย่างต่อเนื่อง

โดยในปี 2545 รัฐบาลสามารถส่งเสริมให้มีการจ้างงานเพิ่มขึ้น 1.4 ล้านคน และจัดอบรมวิชาชีพแก่ประชาชน 1 ล้านคน นอกจากนี้ ยังได้ส่งแรงงานไปต่างประเทศ 46,000 คน โดยส่วนใหญ่ไปทำงานที่ได้วัน เกาหลีใต้

10. บทสรุป (Conclusion)

จากการปฏิรูปการศึกษาของเวียดนามซึ่งเริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1986 เป็นต้นมา จากการปฏิรูปทุกๆ ด้าน เพื่อให้ตอบสนองกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นตลอดเวลา ซึ่งพอสรุปได้จากรายงานการวิจัยของ ไพฑูรย์ สินลารัตน์ เรื่อง การปฏิรูปการศึกษาของประเทศเวียดนามดังต่อไปนี้

1. วิสัยทัศน์ของผู้นำ การมีวิสัยทัศน์ของผู้นำที่มุ่งเน้นการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ ได้มองเห็นความสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่เป็นพื้นฐานของการพัฒนาทั้งปวง จึงได้ให้ความสำคัญในการพัฒนาประชากรตั้งแต่ระดับก่อนเข้าสู่วัยเรียน รวมทั้งการตั้งเป้าหมายที่สำคัญในการจัดการไม่รู้หนังสือของประชาชนในชาติ ซึ่งเป็นอุดมการณ์ที่สืบทอดกันมาควบคู่กับการปฏิวัติของเวียดนามในสมัยของท่านโฮจิมินห์ และจากการที่เวียดนามได้เปิดประเทศสู่โลกเสรี ทำให้ผู้นำประเทศได้มีโอกาสเรียนรู้จากประสบการณ์ในการปฏิรูปการศึกษาของประเทศอื่น ๆ จึงทำให้การปฏิรูปการศึกษาของเวียดนามเป็นไปอย่างรวดเร็ว

2. อัตราเร่งรวดเร็ว การดำเนินการในการปฏิรูปการศึกษาของเวียดนามเป็นไปในอัตราที่รวดเร็วมากในอัตราเร่งที่รวดเร็วทุกระดับการศึกษา ซึ่งปรากฏให้เห็นถึงจำนวนสถิติของการเพิ่มจำนวนชั้นเรียน นักเรียนและนักศึกษาในระดับต่างๆ และสามารถขยายโรงเรียนไปทั่วทุกจังหวัด ทั้งประเทศ ในช่วงเวลาเพียง 2 – 3 ปี ของการใช้แผนปฏิรูปการศึกษา

3. เสรีภาพและความหลากหลาย จากการปรับตัวสู่โลกเสรีมากขึ้นประชาชนมีเสรีภาพมากขึ้น และจากผลการปฏิรูปการศึกษาของเวียดนามที่ให้โอกาสแก่ประชาชนมีเสรีภาพในการเลือกเรียนตามความต้องการและความสนใจมากขึ้น และสามารถเลือกเรียนจากระบบการศึกษาที่หลากหลายมากขึ้น ไม่เน้นเฉพาะการศึกษาในระบบโรงเรียนเท่านั้น

4. สนองตอบและใช้ประโยชน์ การปฏิรูปการศึกษาในระดับอาชีวศึกษาเป็นการจัดการศึกษาเพื่อตอบสนองต่อการพัฒนาประเทศในด้านเศรษฐกิจโดยตรง โดยเฉพาะการเปิดอบรมหลักสูตรระยะสั้นๆ เพื่อสนองความต้องการเฉพาะกิจของตลาดแรงงาน เป็นที่นิยมของประชาชนมาก เนื่องจากทำให้เขาสามารถมีงานทำและรายได้ที่สูงขึ้น

5. รวมพลังจากทุกแหล่ง การปฏิรูปการศึกษาของเวียดนามเป็นการปฏิรูปที่รวมพลัง (Mobilise) คนทรัพยากรจากทุกกลุ่มในสังคมทั้งของรัฐและเอกชน โดยเฉพาะเอกชน

แล้วถือได้ว่าร่วมมือกันจัดการศึกษาตนเอง โดยเปิดโรงเรียนสถานฝึกอบรมผสมผสาน การศึกษาของตนเองและมีประชาชนมาร่วมเรียนร่วมรักษาศึกษาเพื่อประโยชน์ของตนเองเป็น สำคัญ

6. เจตจำนงร่วม การปฏิรูปการศึกษาของเวียดนาม เกิดขึ้นจากเจตจำนงของประชาชน (grass root) ที่หิวกระหายการศึกษา และความต้องการอย่างมุ่งมั่นของผู้นำเวียดนาม ทำให้การพัฒนาการศึกษาดำเนินไปอย่างรวดเร็ว กว้างขวาง และหลากหลาย

7. พื้นฐานความรักชาติ สิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่มีส่วนช่วยในการทำให้การปฏิรูป การศึกษาของเวียดนามประสบผลสำเร็จในเวลาอันรวดเร็ว นั่นคือพื้นฐานของความรักชาติ ของชาวเวียดนาม ที่ผู้นำประเทศและประชาชนส่วนใหญ่กว่าครึ่งหนึ่งของชีวิตได้ตกอยู่ใน ภาวะของสงคราม ที่มองเห็นการที่ประเทศตกอยู่ในภาวะของสงครามทำให้ประเทศของตนล่า หลังเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ในแถบเอเชียด้วยกัน ดังนั้นเมื่อได้ผ่านพ้นภาวะวิกฤตดังกล่าว แล้ว ทั้งผู้นำ และประชาชนจึงมีจิตใจร่วมกันในการพัฒนาประเทศชาติ

บรรณานุกรม

- ไพฑูรย์ สินลารัตน์ . การปฏิรูปการศึกษาของประเทศเวียดนาม. (เอกสารรายงาน
เสนอต่อสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี, 2541)
สมาคมนักข่าวแห่งประเทศไทยและส่วนความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างประเทศ.
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ . การปฏิรูปการศึกษาในเวียดนาม:
อนาคตที่น่าจับตามอง. (เอกสารประกอบการอภิปราย ONEC FORUM
ครั้งที่ 3, 2540)
- Government of Vietnam . **National Plan of Action on Education for All 1992–2000.**
Hanoi, 1995. (Report to Sectoral and Coordination Meeting on Education)
- Pham Minh Hac. **Education in Vietnam (1945–1991).** Hanoi: Ministry of Education
and
Training, 1991.
- Sloper, D. & Le Than Can. **Higher Education in Vietnam: Change and Response.**
Singapore: Institute of Southeast Asian Studies (Indochina Unit), 1995.
- Unesco. **National Profiles in Technical and Vocation Education in Asia and the
Pacific.** Bangkok: UNESCO, 1995.
- Webster's New Encyclopedic Dictionary.** New York: Black Doc & Leventhal
Publishers Inc. 1993.